

och de fleste glasen deraf fyllde; föreslåg Dagens skål, hvilken Lieutenanten Adam Eric Kalmberg i så måtto förändrat, att han yttrat Carlarnes skål, hvarpå samma skål jemväl är vorden åtminstone af de flesta gästerne med undersåtelig vördnad drucken samt någre af Magister Ihre författade, så kallade verser derefter afsjungne; hvarjemte medan rödt vin ännu druckits, den händelse inträffat att Doctor Bergelin ut sagt och druckit Gustaf den femtes skål, deruti endast Magister Ihre instämde.

Edeligen i målet afhörde vittnen hafva intygat: *Handlanden Fendricken Gustaf Gierle*, att när det röda vinet till det mästa var utdruckit och Bergelin flere gånger frågat hvad klockan voro, samt omsider fått till svar, att klockan varit tolf, Bergelin tagit sitt glas, och med half hög röst, så att icke alla hörde det, sagt: "Gustaf den femtes skål, och druckit; att några minuter derefter, Magister Ihre, hvilken äfven som Bergelin var rusig, jemväl druckit samma skål, men som vittnet tyckt med ett slags åtlöje, eller Ironie, samt att då Bergelin derpå utgått och Gierle, jemte Capitainen Johan Gabr. Stovenius förebrått Ihre att halva druckit nyssnämnde skål, Ihre yttrat, det Stovenie vore Espiegle. *Handlande Borgaren, Lieutenanten Joh. Fredr. Welin*: att han, som vid aftonmåltiden suttit emellan Bergelin och Ihre, och dervid någon gång utgått, hört innan Carlarnes skål proponerades, Ihre säga, "Ja! Gustaf den femtes skål dricker jag; och derpå sett honom dricka sitt glas, samt att då Welin härföre gjorde Ihre förebråelser, denne sednare dertill svarat: "det gjorde jag på det Bergelin ej skulle vara ensam derom." *Capitainen Johan Gabriel Stevenii*, att sedan han vid bordet druckit några glas och klockan slagit tolf, Bergelin förr än Carlarnes skål proponerades, tagit

sitt glas och sagt: "Gustaf den femtes skål", samt lömt glaset; att Bergelin icke proponerat skålen för hela sällskapet, men efter en pause, hade Ihre tagit sitt glas, uprepat skålen och druckit, hvarpå Bergelin lagt sin hand å Ihres hufvud och med orden, "du är en ärans man" eller "du är en hedersman" uttryckt sitt bifall; att då vittnet jemte Lieutenanten Welin och Fendricken Gierle derefter gjort Bergelin och Ihre förebråelser öfver detta deras förfarande, Bergelin icke svarat något, deremot Ihre sagt, det han druckit skålen utan allt eftersinnande för att ej ensamt blottställa Doctorn, och i talet till Gierle tillagt: "du är dum", och hade Stevenii af Bergelins och Ihres utseende och tal slutat, att de vid tillfället varit af starka drycker öfverlastade och uturständsatte att bedömma hvad de sagt och gjort; *Enkan Stahre*: att under aftonmåltiden, Bergelin berusad, och utan att till henne vara kallad, inkommit i hennes rum, der hon låg sjuk och yttrat "jag har druckit en skål i afton, huru det kommer att gå," derpå Enkan Stahre, utan att Bergelin sagt eller hon frågat, hvad skål det var, svarat: "Den kan ej annat än komma till att gå bra, på de Stora Carlarnes Dag." *Jungfru Elisabeth Maria Stahre*, att hon varit tillstädes, då Bergelin vid sistberörde tillfälle i hennes moders Enkan Stahres rum inträdt, och dervid, sedan Bergelin först talt om Enkan Stahres sjukdom, hört Bergelin emot henne yttra "jag har druckit en skål, hur det kan komma att gå," men att Bergelin icke nämnt, hvad skål det varit; och *Lieutenanten Eric Adam Kalmberg*, att han, som tänkt på att dricka Carlarnes skål innan klockan slog tolf, men låtit i förväntan på Bålarne dermed anstå, emedlertid hört dels Bergelin fråga efter hvad klockan var, dels Stevenii och Gierle ordväxla med Ihre.

Berge-

Bergelin, som efter upgift är född i Carlscrona år 1791, och såsom Läkare bevistat sednaste kriget i Tyskland och Norrige, samt den 30 Maji 1815 blifvit i nåder utnämnd till Provincial-Läkare på Gottland, har i början föregifvit att han den 28 Januarii om aftonen varit af den dagens och flere föregående dagars välfägnad på calasen så plägad, att han ej visste hvad som tilldragit sig vid ifrågavarande tillfälle, eller kunde påminna sig, om han druckit eller icke druckit meravarande(?) skål, derom han först dagen derpå skall blifvit af andra underrättad, äfvensom att han icke visste annat än att vid afton-måltiden Ihre varit hans granne vid bordet, samt att han under måltiden utgått till Enkan Stahre; men den 2 sistledne April, har Bergelin inför Rådstufvu-Rätten erkänt, att han Lördagen efter händelsen dragit sig till minnes, det han vid ifrågakomne tillfälle druckit Gustaf den femtes skål, hvarmed, efter Bergelins ord, han skall menat ingen ting, samt derjemte bestridt, att den samma blifvit af honom poponerad, äfvensom Bergelin nekat, både att hafva lagt handen å Ihres hufvud till betygande af bifall, då denne druckit samma skål och att han vid besöket hos Stahres Enka fält omförmälte yttrande; hvar-efter uti ett den 8 April till Rådstufvu-Rätten inlemnadt skrifteligt anförande Bergelin upgifvit, att han väl icke kunde påminna sig de vid bordet förefallne samtal, men visste med fullkomlig säkerhet, att om han då druckit Gustaf den femtes skål, sådant icke skedd af öfverläggning, utan varit ett utan mening och ändamål undfallit lätt-sinnigt uttryck, hvartil han omöjligen kunde finna någon anledning, dervid Bergelin tillagt, att han påminde sig hafva vid det under måltiden hos Enkan Stahre gjorde besök, yttrat, det han druckit en skål, som då först väckt hans egen upmärksamhet,

hvaremot Ihre, som är född i Wisby år 1790 samt förledit år tillträdt vice Collegatet vid skolan derstädes, först inför Konungens Befallningshafvande, dels munteligen och dels skrifteligen upgifvit, att sedan Bergelin vid bordet druckit Gustaf den femtes skål, Ihre, utan estertanka på skämt uprepat och druckit samma skål utan mening om något ondt, och utan känsla att hafva begått en obetänksamhet, häldst han ansett propositionen af en sådan skål vara en af desse i ett dryckes-lag icke ovanlige utan mening eller med ironie framkastade dårskaper, som genom sin egen orimlighet vederlade sig sjelfva; Och sedermera inför Rådstufvu-Rätten erkänt denna förklaring, med tillägg, att Bergelin sedan Ihre druckit skålen lagt sin hand å Ihres hufvud, hvilket han ansåg innefatta ett bevis på Bergelins bifall, samt att han å den af Gierle honom gjorde förebråelse för skålen svarat, det Gierle vore dum, då han icke begrep, att Ihre ej i annan afsigt druckit skålen, än den att Bergelin icke skulle vara ensam.

Handlingarne uplästes, hvarest, med afgörandet af detta mål, blef till Högsta Domstolns nästa sammanträde utkjutit.

In fidem Protocollii

P. A RÖNSTRÖM.

Rätteligen utdragit utur det i Kongl. Maj:ts Justitiæ-Revisions-Expedition förvarade Original-Protocoll, betygat

LARS CRONHOLM,
Secretetare.

Utdrag af Protocollet öfver Justitiæ-Arender, hållit i Kongl. Maj:ts Högsta Domstol,

Måndagen den 21 Julii 1817.

Närvarande:

Hans Excellence, Justitiæ-Stats-Ministern
&c. &c. Herr Grefve GYLLENBORG.

Justitiæ-Råden: TORÉN.
 MARKS V. WÜRTEMBERG.
 NORIUS.
 PETERSON.
 EKORN.

S. D. Af Justitiæ-Rådet Noréus anmäldes, att, uti upsändt bref, hade Justitiæ-Rådet Ziervogel förmått sig vara af sjuklighet hindrad att denne dag i Högste Domstolen upkomma.

Sedan Justitiæ-Rådet Peterson, i anseende till dess, i Högste Domstolens Protocoll för den 17 i denne månad anmärkte jäaktighet, lemnat sitt rum, och från Högste Domstolen bortgått, samt Justitiæ-Rådet Blom, som imedlertid upkommit, i stället sitt domsäte intagit, förefogs till afgörande det, nyssnämnde dag i Högste Domstolen förhafde mål, rörande Provincial-Medicus Doctor P. I. Bergelin, och vice Collega Scholæ, Magister L. P. Ihre.

Högste Domstolens närvarande Ledamöter funno Bergelin och Ihre vara övertygade att, på sätt Hof-Rätten anført, hafva, vid den, efter assembléen, på Hans Kongl. Maj:ts och Hans Kongl. Höghet Kronprinsens Namns-dag, anställdte soupé, hvarunder Desse Kongl. Personers skål druckits, hvar för sig förut yttrat, det de drucko Gustaf den femtes skål, och deruppå tömt deras glas.

Hvad sålunda emot dem förekommit innefattar icke blott ett uttryck för en viss persons välgång, utan äfven ett förklarande, syftande å denne persons upstigande på Thronen, emedan orden: den femte, icke kunna, efter vanligt språkbruk annorlunda förklaras, eller till andre än Regerande Personer lämpas; och, att uttrycken haft afseende å en, genom Riksens Ständers Beslut 1810, från Svenska Thronen för alltid skiljd Konunga-Son, visar sig uppenbart af sammanhanget, och deraf, att någon annan

person eller åsystning icke kunnat upgifvas; äfvensom, af både Bergelins för Enkan Stahre yppade fruktan för skålen han druckit, och Ihres svar på de förebråelser han fått, att han icke ville blottställa ensam Bergelin.

Och som detta förhållande, hvilket ådrager sig ett större upseende, dels i anseende till tillfället, då det inträffade, dels i anseende till det då på Gotland varande rykte, att Hans Maj:ts Konungen vore farligt sjuk, icke kunde anses annorlunda, än stridande emot Riksens Ständers ofvannämnde Beslut, och den af dem sedermera antagne och fastställda Successions-ordning, samt alla yttranden, på hvad sätt som häldst, hvilka innefatta åsystad förändring i dessa lagar, eller den förre Kongl. famillens återinkallande i Riket, äro, genom den af Hof-Rätten åberopade författning, förklarade så brottslige, att de ådraga straffet att mista lif, ära och gods, ansåg Högste Domstolen sig böra gilla det slut, hvori Hof-Rätten stannat; men då härvid i betraktande komme: att Bergelin och Ihre varit i rusigt tillstånd, då ofvannämnde händelse sig tilldragit: att, efter hvad utredt är, de brottsliga yttranden icke varit ställda till sällskapet, utan blott hörde af några få personer, som suttit närmast: att de, som enständigt förnekat sig med dem hafva haft någon mening, och yrkat, att de utan all slags anledning och eftertanka undfallit dem i deras då varande belägenhet: samt, att de anklagade först efter de genast erhållne föreställningar, kommit att derå sjelfve fasta upmärksamhet, icke finnas öfvertygade; att hvarken förut eller efteråt i upförande eller tal hafva gifvit spår till misstankar om deras undersåtliga vördnad och tänkesätt, samt sluteligen, att för öfrigt, ej heller af ransakningen finnes något ledande derhän, att på Gotland någre planer emot den antagne ordningen varit påtänkte eller up-

gjorde, trodde Högste Domstolen sig böra i underdånighet hemställa, att Kongl. Maj:t täcktes Bergelin och Ihre, från det efter Lagens stränghet, dem ådömde straff af gunst och nåd förskona; öfverlämnades till Kongl. Maj:ts Egen faderliga mildhet, på hvad sätt, jemväl med afseende å Dess Befallningshafvandes i länet, för dem gjorde förbön, och angående dem lämnadt intyg, Kongl. Maj:t i nåder pröfvar, de i stället böra deras förbrytelse försona.

Justitiæ-Rådet Ziervogel hade upsändt ett i målet författadt skrifteligt yttrande, af följande lydelse:

"Det brott, hvarföre Bergelin och Ihre äro anklagade och dömda, är af dem begge erkändt, och genom flere å ed afhörde vittnens berättelser lagligen styrkt: vid den hållne undersökningen har väl icke kunnat upplysas, hvad afsigten och ändamålet egentligen varit med den skål Bergelin druckit, och deruti Ihre med honom instämt; och ehuru de begge sökt att gifva en sådan förklaring åt detta deras förhållande, som de förment skulle fritaga dem från allt brottsligt upsåt; likväl och då denne deras gerning ligger uppenbar i det, att Bergelin, vid det han druckit skålen, nämnt: Gustaf den femte, och dermed utmärkt den person och ej någon annan än den, hvarom det icke varit dem tillständigt, att hvarken skrifteligen eller munteligen, något sådant yttrande å bane föra, hvarifrån Kongl. Maj:t, genom Dess nådiga förbud den 10 December 1812, velat hafva sine undersåtare i allmänhet vid hårdt ansvar varnade; alltså och enär detta Bergelins och Ihres brottsliga upförande vid ett tillfälle, då flere personer till ett större antal, i anledning af dagens högtidlighet, varit församlade, om det icke innebär ett råd eller maning, likväl utmärker en åstundan eller viss önskan, som hade af-

seende å någon förändring uti Rikets antagne, heligt besvurne Grund-Lag och Successions-ordning, i hvilket fall, när en sådan af Bergelin och Ihre fäld utlåtelse icke kan gifvas någon annan betydelse eller tolkning, än i förening med hvad nyss förmäldt är, och den händelsen härtill äfven lägges, hvartill ett kort förut gängse ryckte kunnat gifva den illasinnade en anledning, finner jag för min del det straff, 2 §. uti ofvannämnde Kongl. Förbud utsätter, närmast vara till Bergelins och Ihres brott lämpeligt, och tillstyrker derföre, att Hof-Rättens Utslag må anses vara lagligen grundadt. -- Men om å ena sidan i ett mål af sådan beskaffenhet som detta, lagen, efter dess stränghet, fordrar ett efterdöme till varning, äfven för de minsta försök, som kunna leda eller verka till rubbning uti hvad som uti en så vigtig del rör Statens säkerhet och lugn, så anser jag mig ock pliktig, att i underdånighet hemställa, om icke i detta mål, nåden må äga rum, framför den högsta Rättvisan, dertill jag i underdånighet tror mig finna anledning af de mildrande omständigheter, som för Bergelin och Ihre sig visa, och dervid jag i synnerhet bordt i underdånighet nämna, att ofvannämnde deras obetänksamma förhållande, utom den ledsnaden och förtrytelse, det hos en och annan af de närvarande upväckt, icke föranledt till någon annan obehagelig följd: att både Bergelin och Ihre, uti ett den dagen fört satt öfverlastadt tillstånd, föga kunnat taga vara på hvad de talat eller gjort: att Bergelins hustru skulle blifva försatt i yttersta elände, och Ihres föräldrar på deras ålderdom sakna det biträde, som de, efter en sorgfälligt använd upfostran på denna deras so., af honom hade att vänta: att både Bergelin och Ihre, vid den ålder de innehafva, och det lefnads-yrke, de hvar för

”sig valt; och hvartill de genom studier
 ”och vundne belöningar för kunskap, hvar
 ”i sitt ämne, sökt göra sig skicklige, ännu
 ”kunna blifva för det allmänna gagnelige:
 ”och att de allt hittills i öfrigt icke gjort
 ”sig kände för annat än en ostrafflig vandel.
 ”Föränledd af desse omständigheter, som
 ”för dem synas vara talande, dristar jag i
 ”underdånighet hemställa, om icke Kongl.
 ”Maj:t skulle tackas låta dem den nåd ve-
 ”derfaras, att med förskoning från det dem
 ”ådömda straff, de, efter hvad Kongl. Maj:t,
 ”i afseende å den förväntade nåden, täcktes
 ”af mildhet förordna, måge, vid den ålder
 ”de äro, för framtiden icke betagas till-
 ”fälle, att blifva nyttige för samhället och
 ”sig sjelfve.”

Och skulle detta mål hos Kongl. Maj:t
 i underdånighet anmälas.

In fidem Protocolli.

P. A RÖNSTRÖM.

Rätteligen utdragit utur det, i Kongl. Maj:ts
 Justitie-Revisions-Expedition, förvarade Original-
 Protocol, betygar

LARS CRONHOLM.

Secreterare.

Man kan, efter svensk lag, icke dö-
 mas till döden blott på egen bekännelse.
 När man anklagas för ett brott, bestående
 icke i gerning, icke i ord, utan i mening
 och afsigt med dessa ord, hvilka i sjelfva
 bokstafven hafva ingen mening, som är
 brottslig; så kan någon annan bevisning
 om brottet aldrig äga rum, än egen bekän-
 nelse. Att göra en sådan anklagelse i lifs-
 sak, är följaktligen orimligt. Om än be-
 kännelsen, den enda möjliga bevisningen,
 tillkommer; så får den anklagade dock ej
 fällas, då han på blott bekännelse ej kan
 dömas till döden.

Men om en lagklok skulle finnas, som
 vore i stånd att bestrida detta; så vore
 han dock icke derföre i stånd att för ett

brott af nämnde beskaffenhet finna en ut-
 väg till den anklagades fällande, utan fö-
 regången bekännelse. *Bevis* om brottslig-
 het *i mening*, när brottsligheten icke lig-
 ger *i orden*, låter sig ej tänka. Hvad
 man menat, utan att hafva yttrat det, må-
 ste man erkänna sig hafva menat, eller ock
 gifves för ingen annan menniska en möjlig-
 het att ens *tro*, långt mindre att *veta*,
 det en sådan mening funnits. Äfven det
 ringaste straff kan således icke ådömas nå-
 gon för hysandet af en mening, som han
 hvarken yttrat eller erkänner sig hafva hyst.

Tillämpom dessa sanningar på den fö-
 revarande händelsen.

De anklagade, *Petter Johan Bergelin*
 och *Lars Petter Ihre*, utsade, hvar för
 sig, med halfhög röst, utan upmaning till
 hvarannan eller någon annan person, en
 skål för Gustaf den femte, och drucko
 denna skål — i rödt vin — lika mycket,
 om det varit i punsch — lika mycket, om
 det varit före midnatten, och ej efter den-
 samma.

Denna skål var, *efter orden*, egnad
 åt ingen, eller ock åt någon i häfderna
 okänd, aldrig uppgifven person. Efter or-
 den kunde således skålen icke vara brotts-
 lig — och detta har ej heller kommit i
 fråga. *Efter mening* skulle den vara
 brottslig — och det derigenom, att en känd
 person, ehuru icke bärande det nyttjade
 namnet, skulle vara åsyftad. Denna åsyft-
 ning är tagen till domskäl — utan att vara
 af de anklagade erkänd — och tagen till
 domskäl i en sak, der sjelfva bekännelsen,
 den enda möjliga bevisningen, icke skulle
 efter lag gälla för fullt bevis -- i en sak
 nemligen, som gällde lif -- och på ett så-
 dant skäl är en dödsdom grundad.

Sedan detta skedde, har en Rikets
 Ständers Opinions-nämnd sattit, för att skilja
 från utöfningen af Konungens domsrätt den

ledamot eller de ledamöter af Konungens Högsta Domstol, som kunde anses hafva förverkat det allmänna förtroendet. En Riksrätt har ej uphört att finnas, som äger domsrätt öfver Konungens Högsta Domstols embetsfel. Det har ej uphört att finnas en Konungens Justitiæ-Kantzler, som varit *berättigad*, och en Rikets Ständers Justitiæ-Ombudsman, som varit *skyldig* att inför Riksrätten åtalå dylika embetsfel. Sådant har icke inträffat med Bergelins och Ihes Domare. Detta länder naturligtvis till deras fördel, och ålägger oss den strängaste redovisning för våra yttranden. Vi skola analysera alla de satsar, som ingå i Högsta Domstolens slutledning, hvarigenom de anklagades handling är sammanbunden med det ådömda straffet.

Att Bergelin och Ihre, hvar för sig, yttrat sig dricka Gustaf den femtes skål och derpå tömt sina glas, innefattar, säger Högsta Domstolen, icke blott ett uttryck för en viss persons välgång. -- Det är icke de vid skålen nyttjade *orden*, som innefatta detta; ty hvilken *viss person* utmärkes, efter bokstafven, med *Gustaf den femte*? Man måste nödvändigt intränga i de anklagades medvetande, för att övertyga sig, att den vissa person, på hvilken de tänkte, i fall de tänkte på någon, var den, som man föreställer sig. Det är då icke verkligt, att deras gerning eller deras ord *innefattade*, hvad Högsta Domstolen säger deri vara innefattadt.

Hvad sålunda förekommit, säger vidare Högsta Domstolen, innefattar äfven ett förklarande, syftande å denna persons uppstigande på thronen, emedan orden *den femte* icke kunna, efter vanligt språkbruk, annorlunda förklaras, eller till andre än regerande Personer lämpas. -- Hvert andras ord *syfta*, låter sig ofta med trovärdighet gissas. Någon gång kan en sådan

gissning gifva nyttiga uplysningar. Icke ens en åklagare äger att på denna gissning bygga en bestämd *tillvitelse* om brott eller elakhet. Om en domare kan nöjas dermed, för att *ådöma straff*, är då temligen lätt att afgöra.

Låt nu vara, att han kan det, och att han derigenom afgör, att enligt språkbruket ett uppstigande på thronen måste menas; huru vet han likväl, att denna thron måste vara Sveriges thron? Kunde ej en Gustaf den femte komma på någon annan thron? Och skulle det varit brottsligt att önska honom (han må vara hvem han vill) lycka till en annan thron än den svenska? Låt detta inträffa och låt sjelfva *den* person, som Högsta Domstolen menar, blifva herrskare öfver något annat land än Sverige; och vi skulle icke tro, att en svensk kunde straffas för att hafva önskat honom välgång i det land, han beherrskade -- änskönt han der ville låta kalla sig Gustaf den femte.

Att uttrycken haft afseende å en genom Rikets Ständers beslut 1810 från svenska thronen för alltid skiljd Konungason, finner Högsta Domstolen visa sig uppenbart af sammanhanget. -- Hvad här må menas med *sammanhanget*, är svårt att veta. Högsta Domstolen förklarar sjelf längre ned, att af ransakningen ej funnits något ledande derhän, att på Gottland någre planer emot den antagne ordningen varit påtänkte eller upgjorde; äfvensom H. D. finner allt skäl i öfrigt att tillstyrka nåd för de anklagade. Sådant tyckes visa, hvad ej heller någon läsare af protokollerna lär kunna betvifla, att händelsen stått så isolerad och utan allt sammanhang, som någon möjligen kan stå. Hade också någon ting straffbart hos de anklagade funnits, och sammanhanget, i stället att minska, tvertom hade ökat deras brottslighet, d. v. s. varit sådant, att det till skäl emot

dem kunnat åberopas; så hade de säkert haft att vänta — och bordt hafva att vänta — helt annat än en förbön om nåd. Ett förräderi, som förtjenar döden, är af alla brott det, som minst bör skonas. Men den, som dömes till döden utan skäl, vare sig för förräderi eller annat, är deremot utan tvifvel den, som mest bland alla bör af nåden uppsökas och räddas.

Dessutom, säger H. D., visar sig åsyftningen på den från thronen skilda Konungasonen också deraf, att någon annan person eller åsyftning icke kunnat upgifvas. — Om det nu är sannt, som de anklagade påstått, att alldeles ingen åsyftning på person funnits; så måste de följaktligen just derigenom blifva brottslige? Hvarföre använde de, i sådant fall, icke en oskyldig saga, att frälsa sig från dödsdomen? Om de diktat, att de haft en bekant, den och den, som de sig imellan, efter vanlighet eller för tillfället träffad öfverenskommelse, kallat Gustaf den femte; så skulle de varit i bättre belägenhet, än om de med denna benämning menat ingen, och helt ärligt bekände, att de ingen menat? — Att resonnera sig till obevista brott, hänger nästan alltid ungefär på detta sätt tillsammans med det sunda förnuftet.

Bergelins för enkan Stahre yppade fruktan för skålen, han druckit, är derjemte, efter Högsta Domstolens mening, ett skäl, som uppenbart visar den i fråga varande åsyftningen. — Bergelins yttrande lyder sålunda: "jag har druckit en skål i "afton, huru det kommer att gå." Skulle icke Bergelin kunnat skämtvis säga detta blott af den anledning, att han af andra efter skålens drickande fått höra den uttydas såsom efterränklig eller med rätta tadelas såsom olämplig? Nekar man ej möjligheten häraf; så finner man i yttrandet icke något bevis af fruktan. Och man måste

väl medgifva mer än blotta möjligheten, då den största sannolikhet deraf visar sig.

Men om ock det kunde visas, att Bergelin verkligen hyst någon fruktan; hvad skulle väl deraf följa? Kan man icke efteråt blifva rädd för en gerning, den man hör afmålats såsom farlig, utan att man vid dess utöfvande haft något ondt i sinnet? Hyem är det, som icke någon gång i sin lefnad låtit efteråt inbilla sig, eller sjelf verkligen funnit, att man gjort en stor obetänksamhet, då man ämnat göra väl, långt ifrån att vilja göra illa?

Af Ihres svar på de förebräelser, han fått, att han icke ville blottställa ensam Bergelin, hämtar H. D. äfven ett bevis för det å Konungasonen hafda afseende. — Om Ihre talte upriktigt, när han gaf ett sådant svar, (och om detta svar vore bevisadt, i stället att nu blott vara med ett vittne styrkt, och icke af Ihre medgifvet annorlunda, än att han sagt sig icke hafva velat, att Bergelin skulle vara ensam); så kunde det bevisa, att äfven han blifvit upskrämd af Bergelins yttrande. Skulle deraf följa, att Ihre fann Bergelins afsigt elak? Ligger icke i orden fast mer, att han fann motsatsen och just dertill ville hjälpa till att ursäkt obetänksamheten?

Allt bekymmer om den ena eller andra tydningen förfaller likväl inför en domare, som besinnar, att hvad Ihre föregifvit till sin ursäkt, när han började upbära förebräelser för det han gjort, medförer alldeles ingen uplysning i frågan om den mening och afsigt, han verkligen haft vid gerningens utöfvande. Och till rena orimligheten förfaller den föreställningen, att just syftningen på Konungasonen vore den följd, som skulle upkomma från Ihres i fråga varande svar, att han icke ville blottställa Bergelin.

Det större upseende, saken ådragit sig,

ömnämnes äfven af Högsta Domstolen. Man vill ej förmoda dess mening vara, att en gernings straffbarhet skulle bero af det upseende, den väcker. Detta är ej heller uttryckligen sagdt; och behöfver således icke vederläggas. Man kan endast undra, för hvad ändamål det blifvit af H. D. nämndt.

På de grunder, vi sålunda granskat, hvilat den af Konungens Högsta Domstol antagna sats, att Bergelins och Ihres förhållande ej kan anses annorlunda, än stridande mot Successions-ordningen och Ständernas beslut om förra Konungafamiliens skiljande från svenska thronen. På dessa grunder behandlas de anklagades yttranden, såsom innefattande syftad förändring i nämnde lagar, och innefattande till och med den förra Kongl. familjens (syftade?) återinkallande i Riket. På dessa grunder är således domen fäld, att de anklagade skulle mista lif, ära och gods.

Bland skälen till den underdåniga hemställan; som Högsta Domstolen gjort om Nåd för de dömda; anmärka vi blott ett. De hafva, säges det, enständigt förnekat sig hafva med sina brottsliga yttranden haft någon mening, och yrkat, att de utan all slags anledning och estertanka undfallit dem i deras rusiga belägenhet. — Antingen tror man på detta nekande och detta yrkande, eller icke. I senare fallet är det ej ett skäl till nåd. I förra fallet åter är de anklagades brottsliga mening med de åtalade yttranden icke bevisad; (ty så snart den det vore, kunde ej minsta tro sättas till deras föregivande om meningens obrottslighet). Nu är det likväl för *meningen* endast, som de äro dömda. Således äro de dömda för hvad som icke är bevisadt. Högsta Domstolens nådeskäl vederlägger dess domskäl -- eller ock vore det ej ett nådeskäl.

Det återstår blott att ur den åberopade lagen, Kongl. Förbudet den 10 December 1812 emot all gemenskap med för

detta Konung Gustaf Adolph, för detta Drottningen och Deras Barn, intaga de ställen, 1 och 2 §§, hvarpå straffets ådömande skall vara grundadt, och såmedelst sätta läsaren i tillfälle att döma, huruvida dessa lagställen, mer än andra, tillåta att utforska meningar och afsigter, som hvarken äro yttrade eller erkände. Ordalydelsen är sådan:

”Söker någor af hvad värdighet, stånd och vilkor han vara må, eller låter sig bruka, att uppenbarligen eller genom hemlig stämpling, på hvilket sätt som helst, rubba, häfva eller förändra den af Oss och Rikens Ständer den 26 September 1810 antagne och besvurne Successions-ordning, straffes, enligt 4 Cap. Missgerningsbalken, såsom Rikets förrädare och miste lif, ära och gods. Styrker någor sådant förräderi med bref, råd eller yttranden, vare Lag samma.”

”Den af hvad värdighet, stånd eller vilkor han vara må, som på ett eller annat sätt söker att mot innehållet af Rikens Ständers beslut den 12 November 1810 § 12 inom gränssorne af Sverige eller derunder lydande land införa f. d. Konung Gustaf Adolph, f. d. Drottningen, eller något af deras Barn, eller genom skriftliga eller muntliga yttranden dertill styrker, manar eller råder, straffes såsom Rikets förrädare, samt miste lif, ära och gods.”

Vår mening är sagd. Turen är hos våra motståndare. Att få oss dömda till straff, bör blifva föga svårare, än att döma Bergelin och Ihre till döden; och vi önska oss visserligen ingen större trygghet, än hvar man bör njuta. — Skulle man åter välja den andra utvägen och framkomma emot oss under namn af *Granskare*; då skall man naturligtvis få så mycket rätt, man möjligen förmår att taga sig — kan hända, till och med, fördelen att hafva sista ordet.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Neapel. Fåfångt skall man söka att gifva en säker och bestämd idé om händelserna i Neapel. Underrättelserna äro så stridande. De rykten, som nu i en vecka kringlupit, om Neapolitanernas fullkomliga nederlag (utan att hafva försvarat sig), om parlamentets upplösning och en oinskränkt dicatorisk magts öfverlemnande åt Pr. Regenten o. s. v. synas allt mer bekräfta sig. Directa underrättelser från Neapel har man imidlertid icke, åtminstone icke af sednare datum än d. 11 Mars, eller Pepes första rapport, angående sin recognoscering vid Rieti (då hans trupper slogos 7 timmar, hvar efter han lät dem retirera, först sedan han såg Österrikarne få förstärkning). Alla de ofvannämnde för Neapel och Neapelska folket menliga nyheterna äro komma från ställen, der Österrikiska magten erkännes, eller ock tagna ur Engelska ministeriella tidningar. Enligt dem skall Pr. Regenten d. 11 om aftonen hafva fått tre courierer, den första från Abruzzo, att Pepe, efter första mötet med Österrikarne, blifvit öfvergifven af sitt folk; den andra, att Gaëta gjort uprör mot Began (som blifvit mördad); den tredje från Carascosa, med anhållan, att H. K. H. måtte bevilja honom en conference i Aversa. I stället skall Regenten hafva ditskickat Gen. Fardella och Krigsministern. Efter deras återkomst till Neapel d. 12, skall parlamentet hafva updragit åt Regenten att för Konungen tillkännagifva parlamentets undergifvenhet. Fardella skall sedan hafva, i detta ärende, afgått till Florenz och officiellt förkunnat H. M. parlamentets och arméens upplösning. Hvad i öfrigt berättas om detta och om Carascosas nederlag, är hemtadt af hvad Österrikiska Ministern i Turin skall hafva fått veta d. 21 genom en courier från Neapel. Man berättar dock från Frankrike, att Österrikiska Ministern i Turin, på sin resa derifrån, d. 21 passerat berget Cenis. Österrikiska armé-rapporterne af d. 17 Mars innehålla ingen ting om skedd intåg i hufvudstaden eller om parlamentets upplösning.

Italien. Konung Victor Emanuel af Sardinien hade, i stället för att antaga det öfverallt och äfven i Turin öfverhand tagande constitutionssystemet, afsagt sig regeringen, till förmån för sin bror, Carl Felix Joseph, Hertig af Genevois, och Hertigen af Carignan hade emottagit styrelsen såsom Regent, proclamerat Spanska constitutionen och tillsatt en regerings-gjunta. F. d. Konungen hade derpå begifvit sig till Nizza, för att begifva sig till Paris, der han väntades och äfven, enligt sednaste underrättelser, logis för

honom bereddes. Hela Savoyen, Genua och alla delar af Monarkien förklarade sig för constitutionen, och allt tycktes båda en snar och kraftfull utveckling, då den till Konung utsedda Hertigen af Genevois, som vistades i Modena, utgaf en proclamation, hvilken d. 20 Mars spriddes i Turin, af innehåll att Hertigen emottagit utöfningen af den Kungliga magten, men uppskjuter att antaga Konung-namnet, till dess Hans Hr. Broder, försatt i ett fullkomligen fritt tillstånd, förklarar sin vilja. Långt ifrån att gå in på någon ändring i regerings-sätt, förklarar han fastmer för rebeller alla Konungens undersåter, som redan förenat eller komma att förena sig med de uproriska. — Regenten sammankallade genast Giuntan, och kungjorde ofvannämnde declaration, med följande inledning: "Vår Stormägt. Furste, Kon. Carl Felix, har, på de af Oss, såsom regent, till honom afslåta communicationer, svarat på ett sätt, som låter förmoda, att Han icke är riktigt underrättad om sakernas läge i riket. Vi måste uplysa honom o. s. v." Därpå afsändes Cardinal Morozzo d. 20 till Konungen, med utomordentligt updrag. — Arméen organiserades; Regenten sades hafva befallt beväpning i massa, den man trodde kunna bringas till 70000 man.

Detta är, hvad man på direct väg känner om revolutionens gång i Sardinska staterna. Engelska tidningar berätta, att folket i Turin d. 19 fordrat Österrikiska Ministerns bortskickande och velat anfälla honom i hans hotel, hvarpå han afrest åt Mailand; att Prinsen af Carignan d. 21 lemnat Turin, efter att hafva utgifvit en proclamation om den gamla ordningens återställande, att han, med två cavalleri-regimenter, gått till Novara, för att ställa sig under den af Konungen utnämnda Generalissimus, Latour, och skickat en courier, för att bedja f. d. Konungen återkomma. Engelska Tidningarne upgifva äfven, såsom en nyhet från Turin af d. 25, att den nya (efter constitutionens antagande tillsatta) Krigsministern, för att vinna stöd af arméen, d. 24 utfärdat General-ordres, af innehåll, att Frankrike skulle taga parti mot Österrike, hvilket dock genast blifvit officiellt vederlagdt; att Pr. af Carignan förenat sig med arméen i Novara (under Latour) och nedlagt regeringen o. s. v; Detta allt synes fordra bekräftelse.

En ny Österr. armé af 70000 man och en Rysk (under Jermolow) af 80,000 äro på marche mot Italien.

På denna tidning, hvilken utlemnas till prenumeranterna å den indragna *Stockholms Courier*, kan prenumereras i Deleens et C:s bokhandel här i staden samt på alla Post-Contor i landsorterna.

STOCKHOLM,
Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

COURIEREN

FRÅN STOCKHOLM.

Måndagen den 30 April.

Denna tidning utlemnas, såsom ersättning, till Prenumeranterna på den indragna *Stockholms Courier*, hvars redaction föresatt sig att dessutom på annat sätt lemna det bristande i ersättningen, såsom följande dess förklaring utvisar:

Till den ansvarige Redacturen af Courieren från Stockholm.

"Då Redacturen af *Stockholms Courier* blifvit, såsom närlagde handlingar utvisa *),

förklarad oberättigad att vidare utgifva någon periodisk skrift, och då i anseende till obehaget att förlora en medborglig rättighet, vare sig hvilken som helst, det allmänna förtroendet till sjelfständighet i en tidnings-redaction ej mera synes oss böra påkallas, skulle vi hafva att välja imellan förlusten af detta förtroende eller ock företagets öfvergifvande, om icke den utvägen stode oss öppen att gifva något annat än en tidning och på detta sätt bevara vår sjelfständighet mot all annan makt öfver yttranderätten, än lagens."

"Vi hafva således föresatt oss att utgifva ordentliga böcker, dock icke på be-

*) Till E. O. Cantzlisten J. P. Theorell!

Till svar å Tit. under den 13:de i denna månad ingifne Memorial, att erhålla vanligt Tillstånds-Bevis för utgifvande af ett Dagblad under titel: *Stockholmska Courieren*, får Hofcantzlers-Embetet, till följe af Kongl. Maj:ts Nådiga befallning, härhos sökanden meddela en bevittnad afskrift af Kongl. Maj:ts, i förevarande ämne, till Hofcantzlers-Embetet afslutne Nådiga Skrifvelse af den 17:de i innevarande månad. Stockholm d. 26 April 1821.

G. AF WETTERSTEDT.

CARL WALHEIM.

Afskrift,

CARL JOHAN &c.

Vår synnerliga ynnest &c. Uppå Eder, i anledning af 4:de §. 8 momentet i Tryckfrihets Lagen, gjorda underdåniga hemställan, huruvida det kunde i Näder tillätas Redacturen af det indragna Tidningsbladet *Stock-*

holms Courier, Extra Ordinarie Canzlisten J. P. Theorell, att, enligt dess hos Eder anmälde anhållan, få utgifva en Tidning här i staden, under namn af *Stockholmska Courieren*, gifve Wi Eder härmed till svar samt sökandens förständigande och esterrättelse i Näder tillkänna, det Wi icke funnit skäl tillåta honom något Dagblad eller Periodisk Skrift få utgifva. Wi befalle &c. *Stockholms Slott* den 17 April 1821.

CARL JOHAN.

M. G. DANCKWÄRDT.

Till Hofcantzlers-Embetet, ang. J. P. Theorells anhållan att få utgifva en Tidning under namn af *Stockholmska Courieren*.

Enligheten med höga Originallet intygar

CARL WALHEIM.
Cantzlist.

stämda tider eller i nummerföljd, och således utan något äfventyr af extrajudiciell indragning. Vi anhålla derföre, att Red. af *Courieren från Stockholm* måtte i sin tidning kungöra, äfven som vi ämna hos andra tidningar, så vida de ej vägra be-
fatta sig dermed, begära införande af annonser, när dessa böcker utkomma, och hvad titel hvar och en af dem kommer att föra. Prenumeranter på *Stockholms Courier* äga att behålla dem i ersättning för det arktal af tidningen, som de förlora, och som godtgöres med ark mot ark, helst tryck och papper i böckerna blir enahanda som i tidningen. Böckerna säljas dessutom i bokhandeln, till hvem som behagar, utan prenumeration."

"Den enda del af sin förbindelse, som Redactionen af det indragna bladet härigenom ej kan uppfylla, är att tillställa prenumeranterna äfven böckerna med posten. Men olägenheten häraf skall ej blifva någon annan än det större eller mindre dröjsmål, som genom brist på lägenhet till försändning kan uppkomma. Ty Red. förbinder sig att med sådan lägenhet, så fort sig göra låter, fortskaffa böckerna till alla orter, der prenumeranterne bo, och kungöra genom tidningen hvarje gång, hvar de få hämtas."

"Svenska allmänheten, hittills kan hända nog litet van att läsa böcker öfver sådana ämnen, som här komma att behandlas, skulle tilläfventyrs icke ångra, om den förmåddes att småningom aflägga sin fördom mot läsning af böcker, som icke äro romaner, utan handla om fäderneslandets angelägenheter. Oberäknad den grundligare besinring, som åtföljer denna mindre brådstörtade läsning, än tidningsbladens, skulle allmänheten härigenom vinna det stora ändamålet, att komma i verkligt åtnjutande af sin dyrbaraste egendom tryckfriheten,

hvars vådor, enligt den derom gällande lagstiftning, äro så ojemförligt mindre, när tryckfriheten användes i vanliga böcker, än när den användes i tidskrifter. Och hvarföre skulle väl nationen, då hon i böcker äger en verklig tryckfrihet, en obegränsad rätt att låta upplysa sig, utan andra band än den lags, som straffar brott, försaka begagnandet af detta goda medel och nödvändigt vilja låta sin medborgliga bildning bero af ett annat, der frihet under lagen är så oändligt mindre tryggad?"

"En enda bön till våra läsare skulle vi önska att vid detta tillfälle kunna våga den, att de allmänt måtte förskaffa sig kännedom af landets grundlagar. Denna kännedom, högst angelägen i så många andra afseenden, synes oss ett alldeles nödvändigt vilkor för möjligheten af ett allmänt medborgligt tänkesätt."

Till denna förklaring får Red. af närvarande tidning blott lägga, att den utgifves samma dagar som den indragna, och kommer att till arktalet icke vara bestämd, utan bestå af helt och halft ark, efter omständigheterna; men att dess arktal, jemte de utkommande böckernas, fullt utgör, inom årets slut, det arktal, hvartill *Stockholms Courier* var lofvad. På det allt, som är utfäst, skall fullgöras, komma nyheter att i denna tidning inflyta, efter samma plan som i *Stockholms Courier*.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Portugal. Den nya constitutionens grundreglor äro antagna och besvuros högtidligen i Domingokyrkan i Lissabon d. 25 Mars. Då ett förut förtryckt folk lossar sina böjer och ger sig en constitution, kan man därpå så lätt se, hvori det förre förtrycket bestått. Portugiserne hafva, bland annat, t. ex. stadgat helgd för hemligheten af bref, som lemnas på posten.
D. 27 Mars fick Utrikes- och Marine-Min-

steru företråde hos Cortes och sade: "Vår frihets heliga sak är bekräftad i båda hemisfererna. Vår monark, Dom Joao VI, gör nationens önskan till möte och gillar hvad som skett". Därpå uplästes de dithörande handlingar; jemte en address från staden Para, innehållande underrättelse om revolutionen där. Detta allt emottogs med högljudda glädjebetygelser från gallerierna och en ledamot af Cortes (Borges Carneiro) fick anledning att angripa Österrikes förfarande mot Neapel och föreslå en protest däremot. — Händelserna i Piemont äro i Lissabon firade med illuminationer och kanonsalvor. — Man gör prägtiga förberedelser att emottaga Kronprinsen; emedan man är öfvertygad, att han gått från Rio Janeiro på Linieskeppet Dom Joao VI, som åtföljes af det Engelska Superb.

Neapel. Eburn Österrikiska arméen innehar hufvudstaden jemte Abruzzo och Terra di Lavoro; synes dock icke eröfringen ännu vara fullkomligt trygg. Från Rom skrives, under d. 7 dennes, att flere Österrikiska corps, bestämde emot Neapel, gjort halt, men för 2 dagar sedan fått ordres att åter marchera. Det påstods, att i det inre af Neapel en mängd väpnadt folk velat hindra Österrikarnes vidare framträngande och att äfven i hufvudstaden några blodiga uppträden ägde rum. Man skall ifrån husen hafva skjutit på en patrull, hvarvid 3 män omkommit. Deremot berättas från Mailand, att lugnet i Neapel är ovanligt, men dystert; spektaklerna besökas nästan icke. Endast handeln lifvades något och fonderna stego. Enligt directa bref från Neapel af d. 28 Mars, skall Intendenten Lucenti i Grefskapet Molise stå i spetsen för en corps National-garde och en mängd soldater från de skingrade regementerna samla sig vid Ponte-Bovino, der Lieutenant Morelli uppehåller sig. Det berättas äfven om en stark gäsning på Sicilien, i synnerhet i östliga delen af ön, föranledd af den nya sakernas ordning i Neapel. Det berättas ifrån Mailand, att till grund för freden med Neapel skall läggas införande af Franska constitutionen, erläggande af en contribution af 12 millioner dukater och en 3-årig militärisch occupation.

Konungen uppehåller sig i Florens och synes, tvärt emot de hos honom accrediterade Utländska Ministrars mening, ämna vistas der längre tid.

Öfra Italien. Österrikiska trupperne i Lombardiet under Gr. Bubnas befäl hafva, den 7 April, vid Buffalora gått öfver Ticino, för att komma till hjälp de under General Latour stående, Konungen tillgifna, Piemontesiska trupper vid Novara, hvilka

hotas af rebellerne. Bubna utgaf en Proclamation. Den 8 kom hans avantgarde, under Gen. Bretschneider, i handgemäng med rebellerne, som redan framträngt ända till Novaras utanverk, och slog dem, efter ett tämligen hårdnackadt motstånd. Det förenade Österrikisk-Piemontesiska avantgardet förföljde fienden på vägen till VerCELLI, gjorde några hundrade fångar, hvaribland 7 officerare, och eröfrade 2 kanoner. Österrikarnes förlust bestod i en död och en sårad officer och några få gemena.

Efter sednare underrättelser hade General Bretschneider inryckt i VerCELLI.

Underrättelsen om Österrikiska truppernes infall i landet väckte den lifligaste oro i Turin, der soldaternes tänkesätt var ganska tvetydigt. Den 9 April utfärdade Giuntan följande proclamation: "Medborgare! De af H. Ex. Gr. Latour anförda trupper, jemte de Österrikiska, tulkas hufvudstaden. Giuntan, som med så mycken framgång selsatt sig med den allmänna sakens uprätthållande och förebyggt anarki och inbördes krig, öfverlemnar i dag omsorgen om ordning och medborgares trygghet åt Decurional-corpsen (Borgerskapets Deputerade). Invånarne underrättas, att, till lugnets tryggande, citadellens försvar är öfverlemnadt åt nationalgardet."

Fursten af Carignan skall hafva smugit sig utur Novara, på samma sätt som han förut lemnat hufvudstaden, och med tårar i ögonen klagat, att han var förrädd. — Ryska Ministern hade, den 1 dennes, lemnat Turin och af Giuntan fått updrag att begära Rysslands bemedling till underhandlingar. Då fruktade man dock, att pluraliteten af arméen icke ville höra talas om concessioner: Stämning förklarade sig Alessandria-divisionen ovilkorligt deremot, och just detta fördröjde Ministerns afresa. — Österrike tros icke sätta sig emot införandet af en constitution i Sardinska riket, såvida den utgår ifrån den legitime Konungen. Spanska Constitutionens införande vill Österrike dock icke tillåta på något vilkor, icke ens med förändringar.

Första kolonnen af den genom Galizien gående Ryska armée hade redan passerat Karpaterne och ankommit till Bartfeld. Den tågar genom Ofen till Italien.

Konung Victor Emanuel uppehåller sig alltjemnt i Nizza.

Turkiet. Grekernas regering, som i början; då den inskränkte sig till Walachiet, ansågs ganska obetydlig af divanen och föreställdes såsom underblåst af Ryssland (hvilket ryckte Ryska Ministern genast vederlade), visar sig allt mer allvarsam och

tyckes vara utbrottet af en djup, vidt utgrenad plan. På Candia hafva de bemäktigat sig alla fasta orter och dels fördrifvit, dels mördat alla Turkar. Allt mera troligt blifver ryktet om en i Arkipelagen sig samlande stor Grekisk flotta (hvertill invånarne på den lilla ön Hydria kraftigt bidragit). Den rikare delen af Grekiska nationen sammanskjuter ganska stora summor till att understödja insurrectionen. Flera Janitschar-corpser hafva fått ordres att gå mot Walachiet, och alla Paschar i vestra Turkiet hafva fått viktiga instructioner. Gäsningen i Constantinopel var stor i medlet af Mars; Ministernes och i synnerhet den Ryskas, hus voro fulla af flyktingar. Furst Kallimachi var redan afträttad, emedan han ej tidigt nog underrättat Porten om resningen i Walachiet; och Furst Morusi hade fått hans plats. Turkiska flottan skulle vara färdig d. 22 dennes; men detta syntes föga möjligt; matrosor felade och kunde ej fås, ehuru man bjöd 70 piasters månadshyra åt hvar karl. På alla Turkiska fartyg, som ville gå till Svarta hafvet, var embargo lagdt och man hade till och med befallt visitation på alla Ryska, hvilket Ryska Ministern dock hindrat och derigenom räddat många flyende Greker (hvaribland Furstarna Suzzo, Carraggia, Kangerli m. fl.). En mängd flydde till Egeiska hafvet. — I en blodig drabbning vid Rustschuck hade många Greker stupat.

Ifrån Odessa berättas äfven, att d. 20 Mars ankommit, från alla trakter af Arkipelagen, till Constantinopel en mängd Grekiska skepp, förande Rysk slagga och, som det sades, 15,000 Greker om bord. Detta väckte stor bestörtning; man ville visitera, men Ryska Ministern satte sig deremot. Då kallade Sultan till sig Grekiska Patriarken och hade med honom ett långt samtal, förmodligen för att förmå honom att medla.

Öfver Warschau berättas, att Grekerna vid Galacz tagit 13 Turkiska handelsfartyg, hvaraf bytet räknades till 200,000 piaster. Från Fokschani berättas såsom säkert, att ej blott fästningen Galacz fallit i Grekernas händer, utan ock att det agit några och 30 Turkiska fartyg på Donau, samt att manskapet blifvit nedsabladt, på 86 man nära.

Enligt bref från Bucharest af d. 13 Mars, väntades Ypsilanti med sin 15,000 man starka armée dit inom sex dagar. (Ypsilantis armée skall heter det från Ungern, vara 20,000 man och hafva 15 kanoner. Innan Kejsarens förbud utkom, skola många Ryska officerare och soldater hafva tagit tjänst hos Grekerna). Turkarne hade redan flyktat in i fästningarna Ibrailow och Rustschuck. Den namakunniga Serviern Czerny Georgs son är hos

Ypsilanti. Äfven Servierne skola hafva rest sig och de där vistande Turkar sökt skydda i fästningarna.

Spanien. Directa underrättelser från Madrid af d. 3 dennes innehålla, att den största verksamhet råder i kabinettet, allt sedan Ministerförändringen, och att frågan ej skall vara om mindre, än ett förslag till de vänskapliga hofven om bildande af en syd-europeisk congress, till motvigt mot den nordiska. Preussiska Stats-tidningen anför från Madrid af d. 28 Mars: "Just nu utsprides i hufvudstaden, att regeringen bereder sig till fiendtligheter; fråga skall till och med vara om att bortvisa alla diplomatiska agenter, hvilkas hof ej erkänt Spanska constitutionen i Neapel." — Piemontesiska revolutionen firades högtidligt i Madrid. Franska och Engelska Ambassadurerna hade illuminerat sina hoteller; men Ryska, Österrikiska och Preussiska Ministern hade ej förmått sig dertill. Stadens styrelse hade måst gifva dem särskild säkerhet för deras boningar.

Cortes hafva på förslag till Statsråd uppfört alla de afsatta Ministern. Till en ledig andelig plats i Statsrådet har ingen Biskop, utan allt mindre prester, blifvit föreslagna.

Röfvere visa sig mycket i södra delen af Riket. Linie-trupparne och milisen hafva nyss vid Alicante slagit ett band under Teruel. Ett annat band, under den djärfve Alfonso Jaime, väcker äfven oro i Valencia. Det bestod i början af sex, utom chefen, men utgör nu öfver 100 väl väpnade och tilltagna karlar.

England. Lord Castlereagh har, genom sin fars död, blifvit Marquis af Londonderry och Irländsk Peer, hvarföre han således icke sedan visat sig i underhuset, der han ej vidare kan vara ledamot för ett Irländskt Grefskap (Down). Han tros genast låta invälja sig för en ort i England.

Hanoverska Ständernas snara prorogering skall, enligt Engelska oppositions-blad, hafva varit en följd af de ofrälse ledamöternas ifriga yrkande, att adels-privilegierna måtte uphållas.

Tyskland. Det i 1819 års Akademiska stadgar för Churfurstendömet Hessen införda stadgande, att den, som ville inskrivas såsom studerande, måste visa, det han sjelf ägde förmögenhet-nog eller af andra hade understöd, för att drifva studier, har nu blifvit af den nya Churfursten upphäfvit.

Amerika. Skeppar-nyheter från Toulon innehålla, att Callao och Lima skola hafva fallit i de Chili'ska independenternas händer.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

COURIEREN

FRÅN STOCKHOLM.

Thorsdagen den 3 Maji.

Om uphöjda tänkesätt och om parti-hat.

Då den så kallade Regentbillen år 1788 discuterades i Engelska parlamentet och Ministären var på det hårdaste ansatt af oppositionen, hvars hufvudmän ville och med visshet hoppades tränga sig till styret; hände sig en dag, att Pitts förfärligaste motståndare, Fox, sjuknade och icke kunde beviata debatterna. Hvad gjorde då Pitt? Om denna fråga förelades vanliga Ministrar, skulle de svara: naturligtvis nyttjade han det lyckliga tillfället, för att krossa en hufvudlös opposition; han hade varit tokig ännars; man måste ju strida med alla vapen och icke lemna ur hand något enda, godt eller ondt, hederligt eller skamligt, så snart man därmed kan vinna sitt ändamål. — Men så gjorde icke Pitt; nej, han upsköt öfverläggningen, tills Fox var frisk och kunde komma up i parlamentet.

En Engelsk finance-minister blef, för några år sedan, mördad, just som han gick up i parlamentet. Oppositionen, som några timmar förut icke sparat något medel, för att angripa honom, insulterade säkerligen då den fallne? O, J låge själar, som ännu aldrig skilt person från sak, aldrig gjort Er begrepp om ett *oegennyttigt* bemödande, aldrig ännu i Ert *embele* sett annat än Er *egendom*, som med alla medel bör bevaras!

nej, J begripen icke, att man kan, såsom medborgare, vara motståndare mot den, man högaktar såsom menniska. Oppositionens chefer voro de förste, som beklagade den mördade Ministerns fädernesland och släkt, de förste som föreslogo en anseelig pension åt hans enka — ty den mannen, genom hvars hand Englands omätliga skatter (bland hvilka finnes en del, som icke redovisas) i många år gått, dog *fattig*, till blygsel för alla dem, hvilka anse sig ingen ting hafva utträttat i Statens tjenst, om de icke förvärfvat rikedomar.

Jemförer man dessa drag med hvad man annorstädes dagligen (ja, som det påstås, äfven ännars ofta i England) ser och hör, så måste man studsa. Under den så kallade frihets-tiden i Sverige brukades ju, vid flera Riksdagar, att passa på tillfället, då flere af motpartiets ledamöter voro bortresta eller ännars frånvarande, eller till och med föranstalta deras aflägsnande, och då föredraga ärender, dem man tviflat sig kunna genomdrifva på annat sätt än genom öfverraskning. Denna manoeuvre har till och med icke i sednaste tider blifvit försmådd. I allmänhet, om man haft en motståndare i politiska tänkesätt, så har man användt alla medel — icke att vederlägga honom, icke att deceditera hans *satser* — nej, att störta *honom*, att svärta hans karakter, att göra hans afsigter miss-

tänkta. Har någon, med ett brinnande hjerta för sanning och rätt, höjt sin stämma mot missbruk och fel i förvaltningen, i lagarna, i lagskipningen; straxt har man frågat: *hvad vill han?* d. v. s. hvilka *personliga* fördelar önskar han, för att tåga? Har han då varit antingen för liten (i börd eller embete), för att anses farlig och *förtjena* att köpas, eller för *ifrig* för att kunna tålas eller ge hopp om fallhet för gångbart pris; så har man tagit den utvägen att *förfölja* honom.

Detta ordet *förfölja* tål förklaring.

Hvar och en, som vet med sig, att han icke tänker, icke arbetar för annat än sig sjelf, kan icke göra sig begrepp om ett oegennyttigt nit för fädernesland eller annat. Upstiger en motståndare, så blifver han ansedd såsom medtäflare om embeten och fördelar, såsom afundsman. Han beljuges och oroas; ingen förtjenst, inga egenskaper hos honom erkännas. I partigångares ögon kan man icke hafva mer än en förtjenst, den att vara af samma parti med dem; motsatsen är nog, för att äga alla fel. Ett högt språk för sanning och rätt förklaras för blott en ny sort af lycksökeri — och en sådan förklaring bör svårligen lastas, efter så många talande exempel. Att se sina grundsatser och sina åtgärder (så snart desse följa af de förre) angripna, att se sig vederlagd, är icke så påkostande, då man vet sig hafva sökt sanning och rätt; men att se det, då man vet sig hafva lefvat och arbetat blott för sig sjelf, det måste bringa i raseri. Motståndaren är icke längre en person af annan öfvertygelse; han är en fiende, en låg föraktlig fiende — ty allt skall förklaras för lågt, om den låge icke skall en gång blygas. När två sådana fiender träffas, blifver striden aldrig ärlig. Man betjenar sig af masquerade stötar, skjuter från förskansningar, där man är tryggad,

lemnar aldrig tillfälle till strid på öppna fältet, tager på sig höghetens och magtens barnesk. Ehuru väpnad med åskan, försmår man icke att äfven stickas med knappnålar. Hvar som man kommer åt, måttas ett styng. Då fienden icke kan köpas till öfverlöpare eller fällas med ärligt måttade starka hugg, så måste han en gång falla, outhärligt plågad och utmattad af de beqväma småhuggen, som aldrig kunna pareras eller betalas. Så har man sett människor falla offer för myggor, då de kommit i nog många milliontal.

Den, som har magten i sina händer, finner alltid utvägar att tracassera och oroa så länge, att äfven den största ståndaktighet utrötts och förtyfflar. Sedan sjunger man segersånger och trampar på den fallne — som man nemligen slagit, efter att hafva röfvat hans vapen. Denna utväg är lättare, än den att i öppen och ärlig strid stå man mot man, inför hela folket och domrarne.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Öfra Italien. Hela dagen d. 8 April räckte slagningen mellan Österrikarne och de på vägen åt Vercelli retirerade rebellerna. Två gånger fattade desse posto, men blefvo tillbakakastade af Österr. Husarer ända in i Borgo Vercelli, der det kom till ett hättigt handgemäng, som dock slutades så, att rebellerna blefvo tillbakakastade till bryggan öfver Sessia. Några hundra fångar (hvar ibland Öfv. Lient. Monzani, en bland revolutionens hufvudmän), en kanon &c. togos. Den 9 drogo rebellerna sig tillbaka till Cigliano, på vägen åt Turin, och då Gen. Latour samma dag inträffat i Cigliano, kom mot honom en deputation från hufvudstaden, med underrättelse att regeringsguntan underkastat sig och citadellet blifvit öfverlemnadt åt de Kongliga trupperna. D. 10 beslöt Gen. Bubna angripa Alessandria och öfverlemnna hufvudstadens ibesittningtagande åt Latour. Brigaden Bretschmeider blef beordrad att besätta Casale, som rebellerna i Alessandria redan ämnade intaga. Fältmarskalk Lieutenanten Greffe

Vescey fick ordres att vid Cambio gå öfver Po, för att från östra sidan influta Alessandria. D. 11 drog Bretschneider vidare till S. Salvatore, och hufvud-arméen inträffade i Casale. Insurgenterna, under Ansaldi, hade från Novara och Turin dragit sig till Alessandria, som var försedt med allt hvad som fordrades, för att hålla sig flera månader. Men i stället att försvara sig, skingrades Insurgenterna, som tillsammans utgjorde 3000 man. Endast 600 förblefvo tillsamman, mestadelen Studenter (den så kallade Minerva-corpsen) och följde Ansaldi på vägen åt Genua. Alessandria blef d. 11 vid middagsstunden besatt af Österrikiska trupper, sedan resten af garnisonen, ungefär 1000 man, gifvit sig till krigsfångar. D. 12 ämnade Bubna sjelf intåga i Alessandria, i och omkring hvilken stad han ämnade förlägga största delen af sina trupper. Alessandrias nycklar och revolutions fanan afskickades med en courier, för att nedläggas för Österr. Kejsarns fötter.

Hela Piemontesiska revolutionen synes således till intet gjord. Också hade folket i Piemont och Savoyen ingen entusiasm för Spanska constitutionen. Den bestämda motviljan mot återgång till det gamla hade icke något att fästa sig vid, någon förenings-punkt. Hufvudstaden var mycket öfvergifven af innevånare, i synnerhet af de förnäma, som dels flytt, dels upphöllo sig på sina landtgoods. I Genna blef den gamla ordningen snart och fullkomligt återställd.

Den gamle gode Konungen Victor Emanuel har i Nizza icke tillåtit kungörande af sin brors stränga proclamation, hvarigenom Spanska constitutionens anhängare förklaras för rebeller.

Österrikiska Ståthållaren i Innsbruch har genom en kungörelse inskräp förordningen, som säger, att Carbonari äro högförrädare. Det hade nämligen blifvit bekant, att denna orden begynt göra proselyter äfven i arfländerna.

Konungen af Neapel har d. 2 April i Florenz anställt en högtidlighet, till firande af händelserna i sitt rike. Prinsen af Salerno afreste till Laibach och Furst Ruffo till Wien, såsom Minister. En deputation från Capua har i Florenz kastat sig för H. Ms fötter. I Mailand, Modena och Neapel hafva Österrikarne tillsatt commissioner (kallade Statuarie) för att döma alla för statsbrott anklagade. Hertigen i Modena har åter låtit uppsätta galgar, som han afskaffat vid sitt anträde till regeringen.

En i Livorno bosatt Engelsk köpman har fått befallning att lemna landet — emedan han tviflat

på sannfärdigheten af några Österrikiska armée-rapporter.

Neapel. Österrikiska trupperna, heter det från Rom d. 4 April, utbreda sig, utan motstånd, öfver alla Neapolitanska provinser. Dock påstås, att de icke ännu fått in Fästningarna Gaeta och Civitella del Tronto. I den sednare skola några hundrade af de ifrigaste Carbonari hafva inneslutit sig. Pescara har redan öppnat sina portar. I Messina skall en General Rossavol stå i spitsen för Neapolitanska parlamentets anhängare.

Öfver-Generalen Frimont, så berättas directe från Neapel af d. 31 Mars, är ännu kvar i hufvudstaden, med divisionen Stutterheim och Hessen Homburg. Reserve-divisionen Lederer väntas till S. Germano. Walmoden har framryckt mot Salerno och Avellino och manoevrerar för att innesluta Carascosas armée, i fall fiendtligheterna skulle komma att fortvara. Divisionen Wied Runkel, som hitintills varit i Aquila, förlägger sitt högquartier till Sulmona.

Den 77 årige Cardinal Ruffo har rest från Rom till Neapel, för att i presidentskapet för provisoriska regeringecommissionen alternera med den lika gamle Marchese di Circello. Giornale costituzionale har återtagit sin gamla titel: Giornale delle due Sicilie. — Den nya regeringen är i lika stor penningenöd som den förra.

Turkiet. De nyasto underrättelser innehålla, att Grekiska kapare på Svarta Halvet mycket ofreda handeln och taga alla slags fartyg, förmodligen för att skaffa sig munition. Endast Ryska flaggan respecteras.

Dodor (enligt underrättelser från Bucharest af d. 13 Mars) har gått förbi Krajowa (på gränsen af Bulgarien, dit han först vände sig) och dragit sig in i bergen. Han synes handla utan plan. Hans anhang uppgifves till 8 å 10,000 man. Bojarerne taga ingen del i hans förebavande, utan bereda sig tvertom att lemna landet. — Den nya Fursten af Walachiet har från Constantinopel till Bucharest sändt befallning om 250,000 piasters upbäraude af Bojarerna, för en stor Turkisk armée, hvars annalkande han tillkännagifver. Denna nyhet har bland Walachiets invånare väckt bestörtning, och de laga sig till flykt. Turkarna komma fram ur sina fästningar och gå mot Bucharest. Ett obekräftadt ryckte säger deremot, att Grekerna, under Jakon Brankowar, anfällt den nya Fursten i Walachiet, Kallimachi, nedgjort hans Turkar och fört honom till Bucharest; — Ypsi-

lantis armée tilltvingar sig gärder och utskrifver leveranser, i synnerhet hästar af Bojarerna.

I Galacz hafva tilldragit sig hiskeliga upträden, föranledda af följande händelse. En Arnaut-Capiten råkade i träta med en Turk, som gaf honom en örfil. Då drog Arnauten fram en pistol och sköt ned Turken. Af fruktan för Turkarnas hämnd, samlade han alla Arnauter, Greker och Albaneser, öfverföll om natten Turkarna i staden, och nedhögg dem alla, till ett antal af 200. I detsamma bröt elden ut på mer än tie ställen och, då ingen tänkte på att släcka, brann hela staden ned. Capitenen bemäktigade sig derpå alla de mördades vapen samt kanoner och ammunition på skeppen och tågade åt Moldau, der invånarne i byarna vid vägen förentes sig med honom.

I Morea och Albanien skola invånarne hafva rest sig mot Turkarna. Österrikiska trupperne i Siebenbürgen, Banatet och Syrmien draga till gränserna, för att bilda en cordon — I Jassy hade utbredt sig det rykte, att ett uprör utbrustit i Constantinopel. En viss Furste och en bankier i Jassy skola hafva skänkt hvardera en million piaster, en Bojar 500,000; till Grekernas beväpning. Värfringen fortfar. Det tillåtes svårigen att få resa från staden. Ypsilanti har, i en till Grekerna i Moldau och Walachiet ställd proclamation, försäkrat, att Morea, Epirus, Thessalien, Servien, Bulgarien, Öarna, med ett ord hela Grekeland, gripit till vapen. Sitt läger ämnar han slå mellan Macedonien och Thessalien. Med mer än 4000 utvalda Arnauter har han tågat öfver Roman och Fokschany, Sedan hafva 10,000 Greker tagit samma väg och dagligen komma andra från Bessarabien till Jassy, att förena sig med Ypsilanti. Han har i uniform klädt 800 man; deras armering består i två pistoler och en sabel. Äfven från Odessa begifva sig många Greker till Jassy.

I Ibrail skall en Turkisk armée af 14,000 man hafva inryckt; och denna oförmodade aukomst af en så betydlig corps skall icke litet hafva bekymrat Moldauerne och Walacherna.

Öfver Frankrike har man en obekräftad nyhet, att Grekerne intagit fästningen Giurgewo. Denna plats, som hade en besättning af 5000 Turkar, skall först hafva blifvit oförväget angripen af 300 man, hvilka nästan alla stupat. Grekerne hade sedan med betydande styrka och i ordentlig belägring angripit fästningen, tagit den och låtit hela besättningen springa öfver klingan.

Portugal. Sammanhanget med den från Pernambuco komma underrättelse, som man sist såg

att Sjöministern meddelade Cortes, angående Konungens bifall till hvad som skett, var följande: Marine-chefen Pereira do Campo blef i December skickad af Gen. do Rego, till Rio Janeiro, för att underrätta Konungen om sinnesstämningen i Pernambuco. Han återkom d. 4 Febr., med Konungens försäkran, att H. M. hyste mycken ömhet för Portugal och erkände dess regering. En brigg hade afseglat från Rio till Lissabon och en courier var färdig att afresa. Sedan Grefve Palmella kommit till Rio, hade Konungen blifvit Portugals sak bevågen; detta hade Kronprinsen från början varit och tagit revolutionen i försvar; han var nu mycket nöjd. — Rego lät tillika hälsa, att han icke skref till Regeringen, emedan han äntet bref haft från den; men att han alltid hyst en ägta Portugisares tänkesätt. Skeppet Dom Joao VI hade blifvit utsmyckadt med guld och sammet, för att, som det hette, öfverföra Kronprinsen. I Pernambuco och hela Brasilien väckte dessa underrättelser högljud glädje. — Denna berättelse var underskrifven af befälhafvaren på Galären S. Gualter. D. 30 Mars inlupo underrättelser, att ön S. Miguel enhälligt (utom Gouverneuren, som ock hölls i förvar) gått in på constitutionen; och från Rio Janeiro, att Dom Joao VI var segelfärdigt, men att Kronprinsen ej gjorde några anstalter till afresa, kanske emedan han väntade sin gemäls nedkomst.

Cardinal-Patriarken har ej velat annerlunda än villkorligt besvärja constitutionen; hvarföre Cortes förvisat honom till hans landtgård och minskat hans lön till 6000 Crusader.

Spanien. En Neapolitansk Artilleri Capten har i Madrid (för sent) gjort upköp af 50,000 gevär. Af sednare datum berättas, att Neapels intagande af Österrikarne redan blifvit bekant i Spanien. Denna underrättelse har i Catalonien gjort stort intryck. De liberala fordrade en hop serafilas arrestering. Auctoriteterna måste fogas sig, och en mängd personer, i synnerhet Biskopar och Prester, blefvo häktade, flera genast deporterade till Majorca. Man fruktade, att denna gäsning skulle sträcka sig långt, ända till Madrid. Carbornari ökas i Spanien, men stå i öppen fejd med Frimurarne. — Caffehuset Fontana är tillslutet.

COURIEREN

FRÅN STOCKHOLM.

Måndagen den 7 Maji.

Om stånd och folkklasser i Sverige.

Riksdrotset Grefve Pehr Brahe yttrade sig i Rådet d. 5o Junii 1664: "Sedan såsom Sverige hafver blifvit hæreditarium, så hafva altijdh Konungar sökt till at giöra det något så när likt medh andra Rijken, och til den ändan K. Eric giordt åthskilliche Ståndh, såsom Grefver och Friherrar, väl vetandes, han så vähl som hans Successorer, hvad dhet importerar at hafva Ståndh i Rijke, hvilka giöra dhet at alla intet ähro såsom Svijne-fötter, uthan at den ena der igenom eminerar öfver den andre. Sådant gifver en Konungh icke allenast autoritet, uthan är och brukeligit hoos andra vählbestelte Rijken, Spagnen, Frankerijke, ja och i Italien och Pohlen, hvarest man seer Furstar, Grefver, Woiwoder &c. för andra hedras och respecteras. Skulle nu Sverige afsyndra sigh ifrån verlden i detta, så blefve man icke heller respecterat mehra, än in casa sua. Fölier alltså der af att *Merita intet kunna altijdh så noga considereras*, Elliest skulle gamla familier liggia under, heller och nedstörtas, hvilket vore alt för svårt, väl vetandes at the personer, som Konungar till ähro och dignitet hafva uphögt, dheras störste reguard halva haft på theras efterkommande, och icke så mycket på lähn eller andra beneficia, som brede yidh

gifne ähro. Skulle det annorlunda här i vårt Fäderneslandh skee, så voro vij verre considererade än Turkar och Hedningar."

I detta besynnerliga pladder ligger hela aristokratiens grund. Frågan, hvori det yttrades, var om införande af en rangordning, och väckt af den lägre adeln, som begynte blifva mycket ringa aktad, i jemnförelse med de högre klasserna, i synnerhet med Grefvarna. Man hade sett skägglösa Grefvar, som ingen ting sett eller gjort, neka att duellera med gamla förtjenta Generaler — emedan de icke voro vederlikar. Den lägre adeln (som imedertid dervid ingalunda tänkte på ofrälse personer, hvilka icke kommo till något anseende) förtröt en sådan uphöjelse öfver sig, begynte vid Riksdagarna på 1650 och 1660 tala yrka en rangordning, inrättad efter tjenester. Att förmyndare-regeringen under Carl XI:s minderårighet, då frågan först med allvar förekom och slutligen afgjordes, skulle, såsom sammansatt af män af de högsta ätter, med all magt sätta sig mot förslaget, var en naturlig sak. Det var under öfverläggningarna härom, som de ofvan intagna ord af Riksdrotset yttrades. Grefvarne, såsom länsadel, begynte sträfva efter ett slags furstlighet, som skulle höja dem öfver all tjenste-rang och alla vanliga medborgare.

Ehuru fattig äfven tjenste-rangen är

och ehuru föga den aktas i de länder, der medborglighet herrskar och människan i det vanliga lefvernet skattas efter hvad hon, såsom sådan, är värd; är denna rang ändock vida naturligare än bördsrang. Hvem förargas icke, då han ser fåkunniga, till kropp och själ odugliga, pojkar framsättas och fjäsas, derföre att de heta ättläggare af en släkt, som en ättefaders duglighet eller rikedom eller ock helt enkelt slumpen satt bland de förnåma? Hvem känner icke en ovillkorlig kittling i munvikarna, då han ser näpna Frökningar, hvilkas hela arf af skönhet, förstånd och kanske rikedom, består i ett gammalt namn, med högdragen mine skåda ned på det så kallade *packet*, och tyckas förargade, att det vågar gå samma väg, andas samma luft som de? Hur mången, som annars af naturen varit danad till något godt, har icke blifvit förderfvad genom denna dröm om medfödt företräde? Man har sagt, att gamla ätter förskämmas, likasom ett sädeslag, då det för länge vuxit på ett ställe. Denna anmärkning är sann, eller ock vore det underligt, om hon ej är det. Orsaken ligger i öppen dag. Människans hela lefnad är en skola; hela släktets sträfvande en vaxel-undervisning. Det är täflan och bemödande, som drifva till krafternas utveckling. Denna måste uteblifva, om vissa finnas af födseln bestämda att, utan bemödande, njuta den ära och skörda den lön, som borde tillhöra snillet och verksamheten. Dessa privilegierade förfalla till slöhet; ty man betalar icke dyrt, hvad man kan få för intet. Alla öfriga förslöas äfven; ty de se, att bemödandet förer dem ingenstädes.

Vi hafva redan en gång utvecklat våra tankar om adels-inrättningen, och visade då, huru dermed ingalunda var nödvändigt förenad denna tro på en större adelhet i

blodet, denna snart sagdt vidskepliga tro; som vunnit insteg i vissa länder, der adel icke blifvit ansedd blott såsom nationalrepresentant, utan såsom representant för sitt namn och sitt pergaments-bref; där desse, gemensamma för *alla* medlemmar af släkten, utgjort grunden för deras privilegier och stolthet. Just den epök af Svenska historien, hvarifrån temat för denna uppsats är taget, framvisar det beynnerliga fenomenet af en *släkt-adel*, som ägde sin storhet på en gång i namnet och i egendom. Den, som yttrade de anförda orden, var Grefve till Wisingsborg; men släkten var då tabrik, och alla dess manliga medlemmar hette Grefvar af Wisingsborg. Hade blott en varit det, så hade denne ene icke talt om *Svinefötter*; ty han hade då äfven haft sin släkt bland svinefötterna.

Nu har tron på det ädla blodet tämligen uphört, eller åtminstone yttras der sällan, om icke inbördes, såsom tröst vid théconseiler. Svinefötterna deremot hafva blifvit högst otrogna. Men med allt detta är ändock icke *ståndsskilnaden* försvunnen. Denna torde förtjena en serskild betraktelse.

Hvad som togs från Adeln, försvann icke eller öfvergick till hela nationen; det ärfdes af en hop andra och tillväxte. Nu finnas i Sverige egentligen två stånd: *bättre folk* och *sämre folk* (hopen, *packet*), eller, med andra ord, *fattiga* och *rika* (eller sådana, som förstå att spela rika). De förre utgöra nu öfver hela Europa den verkliga Adeln; ursprungliga betydelsen af Spanska benämningen på Adelsmän, *Ricos hombres*, har uplevvat. Denna Adels privilegier äro väl i allmänhet icke i lag bestämda. De finnas dock och bestå hufvudsakligen däri, att en så kallad bättre karl handteras med égard af enskilda och auctoriteter, häktas icke på så lösa misstankar, som en annan,

pryglas icke i policer o. s. v. Attaqneras man, så är ju vanliga svaret: "ser Ni icke, att Ni har hederligt folk för Er?" Äfven Svenska lagen af 1754 har det aristokratiska stadgande, att spö i vissa fall icke tilldelas *bättre folk* eller, som orden lyda, den hvars heder derigenom spilles.

(Forts. c. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Neapel. Allt går här sin jemna antirevolutionära gång; allt hvad som skett från d. 5 Julii till d. 23 Mars, förklaras ogiltigt; alla inom den tiden tillsatta embetsmän afsättas; milicen uplöses och dess officerare afklädas uniformer och heders-teken; utfärdade pass casseras; studenterna visas hem; alla universiteter stängas, likasom alla offentliga och privata skolor, emedan hemliga förbund skola hafva insmugit sig där; ingen får hos sig hysa mer än fyra studerande ynglingar; invånarne åläggas att utlemna alla gevär och all ammunition, som de komma öfver; Commissioner (hvaribland Österrikiska officerare) sättas att undersöka om personer, dem Österrikiska arméen fångat på sitt tåg; lagarna skärpas mot Carbonari, hemliga sällskaper och dem som veta derom; polisen tillåtes hús-visitationer.

Gen. Rossarolis försök till det constitutionella systemets införande i Messina har misslyckats. Han är förklarad fågelfri och skall hafva flytt till Spanien. Carascosa, Pedrinelli och Colletta skola vara landförvista.

Elter Österrikiska arméens ankomst hafva många röfwareband bildat sig vid gränsen och göra mycket öfvervåld. En prest t. ex. står i spitsen för ett, som är 60 man starkt. Morelli har dragit sig till Apuliska bergen och begynt plundra postvagnarna. 8000 Österrikare hafva gått mot Reggio i Calabrien. Österrikarne hafva inryckt i hufvudstaden i Calabria Citra (Cesenza) och där, såsom öfver allt, blifvit med upriktig vänskap emottagne. — Gaeta skall verkligen vara öfverlemnad d. 25 Mars.

Hert. af Calabrien har, med sin familj, d. 4 April begifvit sig till Caserta. — Konungen har ändtligen afrest från Florenz till sin hufvudstad.

Öfra Italien. Tidningarne härifrån innehålla blott bestämdare och fullständigare, hvad man förut

vet om revolutionärerens nederlag och den gamla ordningens återställande. Prinsen af Carignan, som icke genast vill tillbaka till Piemont, har begifvit sig till Modena och, i anseende till sin undergifvenhet, blifvit väl emottagen af Hert. af Genevois. Derifrån har han begifvit sig till sin svärfader i Florenz och sedan till Livorno, för att resa till Saxen och där uppehålla sig någon tid.

Nu mera omtalas bestämdt, att en Rysk-Österrikisk armée kommer att i flera år (det säges till en början: på fyra) hålla Italien occuperadt. — Alla icke i Turin bosatta personer, som komma dit, bortvisas inom 24 timmar. Gen. Latour har tillsatt en commission, att döma revolutionister.

Turkiet. Den underrättelsen, att Ryska Kejsären med lifligaste harm hört de rebelliska företagen i Moldau och Walachiet och icke blott nekadt uphöfsmännen allt bistånd, utan ock i de kraftigaste uttryck förkunnat dem sin onåd, har i Jassy väckt den största bestörtning, hvilken också ökades, då Ryska Consulin derstädes (Pisani) tillkännagaf, att han fått befallning att genast lemna staden. En stor mängd Bojarer, jemte andra betydande och rika personer, hafva i största hast lemnat Moldau och flytt, dels öfver Ryska dels öfver Österrikiska gränsen. Regerande Fursten sjelf (Suzzo) är i begrepp att i närgränsande stater söka tillflykt. — Denna underrättelse är väl tagen ur Oesterreichische Beobachter; men man vet också directe öfver Bulgarien, att Ryska Ministern i Constantinopel högtidligen förklaradt, att hans hof hyarken har, eller kommer att taga den ringaste del i Grekernas resning. Grekernas belägenhet i Moldau och Walachiet synes icke vara den behagligaste; dock hysa de sjelfve det bästa hopp. Grekiska Patriarken i Constantinopel skall hafva bannlyst alla uproriska; men Patriarken i Antiochia, hvilken varit i förstånd med dem, skall vara halshuggen. Öfver Jassy berättas äfven directe, att Fursten jemte Erkebiskopen ämna öfvergifva staden; att invånarnes fruktan växer med hvar dag; att Moldauerne föga blanda sig i revolutionen; att endast Greker taga tjänst i Ypsilantis armée; att 1000 af dem nyss frivilligt gått in der, o. s. v. Bojarerne i Bucharest skola hafva förklaradt sig emot denna armées intåg der. Tygelösheten dervid tilltager. Underrättelsen om Ryska consulus, flera Bojarers och nästan alla embetsmäns afresa från Jassy bekräftas.

Tyskland. Från Wien heter det: Enligt hvad man erfar, skall på vår sida vid Walachiska gränsen upställas en observations-corps af 40,000 man.

De i Galizien garnisonerande regimenter afståga redan deråt. I allmänhet skall, enligt rykte, vår hela armée sättas på krigsfot och landvärnets göra tjänst inom landet. Dessa betydliga stridskrafter samlande ger mången anledning att förmoda, att, efter Piemonts besättande, ännu ett nytt företag till Europeiska ordningens återställande är i verket. Man äberoper härvid underrättelser från Laibach. (Två ledamöter hafva i Franska deputerades-kammaren yttrat den fruktan, att främmande trupper skulle gå öfver Frankrikes gränser, för att föra kriget till Spanien och Portugal.)

Portugal. Cortes hafva, efter underrättelsernas inhändigande från Para och Piemont, beslutit att till de Europeiska hofven låta afgå en kraftfull och Portugisiska nationen värdig note. — Det är beslutet, att hvem som vägrar besvärja constitutionen, skall förlora sin medborgarerrätt och vika ur riket. — Arméen är minskad en tredjedel. — (De d. 28 Mars besvurna grunderna för constitutionen skola meddelas. De äro i det närmaste lika med Spanska constitutionens grunder.)

Spanien. De Italienska ärendernas gång har väckt det största upseende och föranledt märkvärdiga debatter hos Cortes, då Utskotts-betänkandet angående Spaniens utrikes förhållanden förevar. R. Alpuente ville, att regeringen skulle anmodas med eftertryck använda sin bemedling hos Österrike, Ryssland, Preussen, Frankrike och England, för att göra slut på fiendtligheterna mot Neapel. M. de la Rosa ansåg Österrikarne hafva för mycket att göra i Italien, för att kunna tänka på Spanien. Medlet att skälla sig aktning vore att visa en fast och kraftig ställning. Palarea: 200,000 främningar, som ligga begrafna i Spanien, äro dock icke nog säkerhet mot Nordens anfall; mer än någonsin måste man vara beredd att störta den järnthron, som man vill uprätta på frihetens ruiner. I Rysslands första note behandlas Spanjorerne såsom revolutionärer och insurgenter. Man måste ligga öfver Regeringen, att hon sluter förbund med de fria folken, för att gemensamt, ej blott med magterna af andra rangen, utan äfven med Frankrike och England, hålla en kopparsköld mot dem, som kunna anfalla. Man vet, att en namokunnig fältherre blifvit rådfrågad, om det vore möjligt att kufva Spanien med 200,000 man, och att hans svar, att hela Europas magt skulle vara otillräcklig för detta företag, väckt någon betänklighet. — Grefve Torreno: Man måste vara ganska försiktig i allt hvad som rör främmande nationer. Han tillstyrkte blott, att regeringen måtte af de allierade

och af Frankrike fordra ett bestämdt och formligt svar, hvarigenom Spanska regeringens nu varande system erkännes.

Enligt de d. 6 April af Cortes antagna 7 artiklar af grundlagen för Spanska arméen, är hvarje Spanjor från 18 till 50 år skyldig att bidraga till landets försvar. Vapnade magtens missbruk är högförräderi i två fall, förolämpande af Konungens helgade person, och intrång i deputerades val.

Samma dag meddelade Ministrarne Cortes, i Konungens namn, underrättelse om Österrikarnes intåg i Neapel, hvaröfver H. M. var högst bedröfvad och bad Cortes taga afgörande steg, för att hindra illasinnade att af denna händelse taga anledning till störande af den goda ordningen. H. M. vore fast besluten att med alla möjliga medel upprätthålla den besvurna constitutionen. Communicationen slutades med de orden: "H. M. är fullkomligt öfvertygad, att, om Spanien skulle hotas af utländskt våld, skulle Spanjorerne alldeles icke bete sig såsom Neapolitanerne." Hemlig session hölls, för att öfverlägga om svaret, och beslöts, att detta skulle ske muntligen. Gr. Torreno påstod med häftighet, att Ministrarne icke skulle få vara närvarande då svaret afgafs, då de voro så oskickliga och okunniga. Men han blef manad till ordning, då han lät undfalla sig ordet faction. Ändtligen blef, med 68 röster mot 67, beslutet att Ministrarne fingo vara närvarande vid audiencen. Deputationen blef följande dagen nådigt emottagen, och Konungen yttrade det hopp, att Spanska constitutionen skulle visa sig varaktigare än den Neapolitanska. — Pepe väntas till Spanien. Regeringen ämnar understödja de Neapolitanska flyktingarna.

En under frihetskriget, under namn af el Cura (Pastorn), bekant, Guerrilla-chef (Merino) har mellan Burgos och Vittoria samlat 300 man, men flyktat, så snart trupper nalkades.

England. Det har gått, som man trodde: katolik-billen har blifvit förkastad i Öfverhuset. Ministrarne jemte deras anhang talte emot den (man vet, att Ministrarne i underhuset talte därför). Vid voteringen voro 159 röster mot och 120 för; således en pluralitet af 39 (lika många, säger the Courier, som Engelska kyrkans trosartiklar). — I underhuset är Lambtons motion om parlaments-reform förkastad.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

COURIEREN

FRÅN STOCKHOLM.

Thorsdagen den 10 Maji.

Portugisiska constitutionens grunder af Cortes gillade och antagne den 9 Mars 1821.

Första Afdelningen. Om Statsborgares rättigheter. 1. Portugisiska nationens politiska constitution skall garantera hvarje Statsborgares frihet, säkerhet och egendom. 2. Frihet består i den rätt, hvar och en äger, att göra allt, hvad lagen icke förbjuder. Denna frihets uprätthållande beror på lagarnas stränga iakttagande. 3. Personlig säkerhet består i det skydd, Regeringen bör lemna alla, så att de förblifva i åtnjutande af sina individuella rättigheter. 4. Ingen kan häktas, om han ej bevisligen gjort sig skyldig till ett brott. 5. Undantagna äro de i constitutionen särskildt utmärkta händelser, i hvilka domaren dock är förbunden att inom 24 timmar skriftligen uppgifva orsaken till häktandet. 6. Lagen bestämmer straffet för så väl domaren, hvilken befaller godtyckligt häktande, som för de personer, hvilka utföra hans befallning. 7. Äganderätt kallas hvarje Statsborgares heliga rättighet att, enligt lagarne, förordna om hvad han äger. Skulle statens interesse fordra ett ingrepp i denna rättighet, så måste ersättning efter lagliga former förutgå. 8. Fritt meddelande af tankar är en af de dyrba-

raste mennisko-rättigheter. Hvarje Statsborgare kan derföre, utan förutgående censur, allmängöra sina tankar öfver hvarje föremål; men blifver för missbruk af denna frihet ansvarig i de fall och efter de former, som lagarna bestämna. 9. Cortes skola oördröjligen sysselsätta sig med lagarnas uppgörande i detta ämne, och tillsätta en domstol, för att skydda tryckfriheten och straffa tryckfrihets-missbruk. 10. Tryckfrihets-missbruk i religions-mål skola beifras af Biskoparna, och regeringen lemna dem nödig handräckning, för att befordra de brottslige till ansvar. 11. Lagen är lika för alla; han erkänner inga privilegier; det finnes ej mer några special-commissioner. Detta stadgande utesluter icke särskilda domstolars verksamhet, dock måste de händelser, hvori den är användbar, uttryckligen nämnas i lagen. 12. Ingen lag, och isynnerhet ingen strafflag, stiftas utan absolut nödvändighet. Straff måste stå i förhållande till förbytelsen och kunna ej sträcka sig längre än till den brottsliges person. Confiscation af egendom, ärelöslörklaring, spö, bännmärkning, torture och alla andra grymma och vanärande straff äro afskaffade. 13. Alla Statsborgare hafva lika anspråk på offentliga embeten, och intet företräde finnes, utom till skicklighetens och rättskaffenhetens fördel. 14. Hvarje Statsborgare kan hos Cortes

och verkställande magten skriftligen ingifva sina besvär och önskningsar, och dylika petitioner måste undersökas. 15. Brefs hemlighet är helig och Poststyrelsen därför ansvarig.

Andra Afdelningen. Om Portugisiska nationen, dess religion och dynasti. 16. Nationen består af alla Portugiser i båda hemisfererna. 17. Dess religion är den Romersk-Apostolisk-Katolska. 18. Dess regering är monarkisk-constitutionel, med riksgrundlagar, som bestämna de tre statsmagternas utöfning. 19. Regerande dynastien är huset Braganças. Vår Konung är Johan VI, och honom efterträda hans lagliga afkomlingar, efter förstfödslo-rätten. 20. Souveräniteteten hvilar egentligen hos nationen, hvilken är fri och oberoende och aldrig kan vara en individ's arfvedel. 21. Nationen ensam har rätt att, genom lagligen valda ombud, gifva sig en constitution. Denna grundlag förbindet, till en början, blott de i Portugal och Algarbien boende Portugiser, såsom de der ensame representeras af de nu församlade Cortes. Constitutionen sträcker sig till Portugiserna i de öfriga verdensdelar, så snart de, genom lagligen valda ombud, förklarar densamma vara uttryck äfven af deras vilja. 22. Är constitutionen en gång af Cortes antagen, så kan hon hvarken hel och hållen eller till särskilda artiklar ändras eller modifieras, innan fyra år efter dess kungörande förflutit. Och äfven då måste $\frac{2}{3}$ af de deputerade vara ense om behofvet af en ändring, hvarefter, först i den fyra år derefter kommande Cortes's session, de deputerade, försette med särskilda fullmagter för ändamålet, kunna företaga ändringen. 23. Constitutionen utstakar några gränsen mellan de tre Statsmagterna, nemligen den lagstiftande, den verkställande och domare-magten. Den lagstiftande

magten ligger hos Cortes, med förbehåll af Konungens sanction. Konungen har dock icke något absolut, utan blott ett temporärt veto, som utöfvas efter constitutionella former. Detta stadgande gäller icke om de af de nu församlade Cortes utfärdade lagar, de der icke äro underkastade något veto. Verkställande magten ligger hos Konungen och hans Ministrar, hvilka sednare utöfva den i Konungens namn. Domare-magten ligger hos domstolarne. De tre magterna organiseras så, att ingendera kan gripa in på den andras område. 24. Lagen är uttrycket af statsborgarnes gemensamma vilja, förklarad af deras ombud, Cortes. Enligt constitutionella former medverka alla vid lagstiftningen, i det de välja representanterna. Constitutionen bestämmer, hvilka Statsborgare som icke äro valberättigade. Lagar stiftas antingen enhälligt eller genom pluralitet, efter förutgången offentlig discussion. 25. Initiativet (motionsrätten) tillhör Cortes. 26. Konungen kan icke bivista Cortes's öfverläggningar, utan blott sessionens öppnande och slut. 27. Cortes samlas en gång hvart år i hufvudstaden. Constitutionen bestämmer dagen. De förblifva tillsamman tre månader, och om $\frac{2}{3}$ af de deputerade förklara det nödvändigt, kan sessionen förlängas en månad till. Konungen kan hvarken ajournera eller upplösa Cortes. 28. De deputerade äro till sina personer oantastliga och aldrig ansvariga för sina meningar. 29. Cortes äga utnämna regering, då det finnes nödigt, föreskrifva huru, i sådan händelse, lagarskolan sanctioneras, och bestämna vidden af regeringens magt. Vidare tillkommer Cortes att gilla offensiva och defensiva alliancer, subsidie- och handels-tractater, tillåta eller vägra främmande trupparns användande i riket, och bestämna myntets skrot, korn och prägel. Dessutom skola de

utöfva alla i constitutionen dem tillagda rättigheter. 30. En af sju ledamöter bestående, af Cortes sjelfva bland dem vald, Junta förblifver beständigt i hufvudstaden, för att, i de af constitutionen förutsedda fall, sammankalla urtima Cortes och i allmänhet utöfva de dem tillkommande constitutionella rättigheter. 31. Konungens person är oantastelig. Ministrarne äro ansvarige för hvarje öfverträdelse af lagarna, för allt hvad de företaga emot statsborgarnes frihet, säkerhet och äganderätt, samt för allt förlösande eller oriktigt användande af stats-inkomsterna. 32. Cortes skola, vid början af hvarje regering, för Konungen och hans hus anslå en passande civillista, hvars belopp årligen utbetalas till en af Konungen förordnad förvaltnings-auctoritet. 33. Ett Statsråd skall finnas, hvars medlemmar, i constitutionel ordning, föreslås af Cortes. 34. De allmänna skatterne beviljas af Cortes, och de ensamme bestämman sättet för deras utgörande. De directa skatterne påläggas i förhållande till de skattskyldiges förmögenhet, och ingen, vare sig enskild eller corporation, är derifrån undantagen. 35. Constitutionen erkänner statsskulden, och Cortes bestämman de tjenligaste afbetalnings-medel, i mån af den fortskridande liquidationen. 36. Portugal har en stående landt- och sjömagt, så som Cortes bestämman den. Hon tjenar till rikets inre och yttre säkerhets bibehållande och står under regeringens befäl. 37. Cortes skola creera och med nödiga fonder förse milda stiftelser och undervisnings-anstalter. Lissabon d. 9 Mars 1821.
(Underskrifven af samtliga deputerade).

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Underrättelserna om en allmän resning i Grekeland bekräfta sig allt mer genom en-

skilda facta. Paschan af Mores, som med möda sammanbragt några trupper mot Ali, hade tågat mot Sullioterna; men de slog honom, och han har sedan, oaktadt löften om en ovanligt hög sold, icke kunnat bringa ihop någon förstärkning för sin i största ordning bragta trupp. Han har sökt förmå Grekiska presterskapet i Patrasso att öfvertala sina landsmän till vapnens nedläggande. Åsynen af en hop Grekiska fartyg och ryktet, att de förstört den munition, som var ämnad till den mot Ali gående Turkiska hären, hade gjort honom orolig. Invånarne i Patrasso, som fullt och fast trodde på denna seger, svarade om sina vapen, såsom Spartanen fordom: kom och tag dem. Nyare underrättelser öfver Trieste säga, att Patrassos invånare velat bemäktiga sig citadellet; men att Turkiska Gouverneuren, i tid underrättad, satt sig i försvarstillstånd och lätit upbränna en stor del af staden. — Öfver Frankrike heter det, att flera Grekiska officerare, som i Engelsk tjänst förvärfvat erfarenhet, stå i spitsen för insurgenterna, hvilka skockas tillsammans. I spitsen för Thessalierna skall den verksamme och om sitt lands bildning så högt förtjente Arkinandriten Gaza stå. Thessalierna undanskaffa sina qvinnor och barn till staden Magnesia. En stor mängd af de förnämsta Grekiska familjer på Peloponnesus (heter det directe derifrån) hafva sökt skydd hos de fria och beväpnade Mainoterna. Dessa Spartanernas afkomlingar hafva gripit till vapen, för att förena sig med Sullioterna på andra sidan Corinthiska Isthmen. Från gränsen mellan Epirus och Macedonien har man i Bucharest haft bref, att musselmännerna i nämnde provincer af Grekeland förenat sig med Grekerna, emot de där varande Paschar.

Angående Ypsilantis tåg samt rörelserna i Moldau och Walachiet har man föga nytt. Han har utspridt, att i Constantinopel varit ett uplopp, då Grekerne öfvermannat Turkarna. I Moldau var man dock öfvertygad, att desse skulle med en stor magt inrycka i Moldau och Walachiet. Ypsilanti skall hafva dragit sig åt Donau. (Detta skulle kunna vara ett misstag på den directa underrättelsen från Bucharest, att Ypsilanti, som icke gör någon skada åt andra Turkar, än dem, hvilka med vapen i hand göra honom motstånd, afskickar alla andra till Donau, under bevakning.) Underrättelser, att Grekerne, under Jukon Brankowar, på södra Donaustranden öfverfallit den nya Fursten af Walachiet, Kallimachi, slagit hans Turkiska medfölje och fört honom till Bucharest, lära vara grundad. De förnäma i Walachiet taga ingen del i

resningen, utan fly till Bessarabien. Ryktet om Turkarnas annalkande utbreder fruktan. Dessa berättelser vederläggas dock af sednare directa från Bucharest, som säga, att icke alla Bojarer flytt, utan att de förnämsta, jemte Erkebiskopen, äro kvar; att befälhafvarne för Hospodarnes trupper förklarar sig för oafhängigheten; att de värfvat en stor hop människor, som tjent under det Rysarna voro där; att allt där var lugnt, och att Ypsilanti väntades. Ryska Consulu i Bucharest har, likasom den i Jassy, fått sitt hofs befallning att afresa.

Man har ett rykte öfver Odessa, att Storherren lätit nr Moschéen St. Sophija utföra Mohameds fana och de öfriga heliga insignier, hvilket icke sker oftare än riket och Islamitiska tron äro hotade. Nästan alla förnäna och rika Grekiska familjer i Constantinopel hade flyktat till Odessa. Portens första Drogman (tolk), Furst Kallimachi, bror till den nya Fursten af Walachiet, hade begärt afsked och mistat hufvudet. Öfver Wien har man från Constantinopel den underrättelse, att alla vapenföra personer där blifvit kallade till tjenstgöring och alla Raajas (otrogna undersåter) afväpnade. Constantinopels gator voro fulla af väpnadt folk och Janitscharerne inkallade i sina kaserner. De förnämsta Greker blefvo af Partiarken samlade i Storkyrkan och en Storherrlig firman dem föreläsen, hvori Fursten af Moldau, Michael Suzzo, anklagades för högförräderi och han, jemte hans anhängare, dömdes fågelfria. En Grekisk Biskop och flera Bojarer voro kastade i Bostandscui Baschis fängelser. En del af flottan utrustades, skulle inom 14 dagar vara segelfärdig (detta berättas af d. 24 Mars) och var bestämd till Arkipelagen. Grekiska och Armenianska nationernas öfverhufvud voro anmanade att anskaffa sjöfolk. — Ännu nyare underrättelser innehålla, att Stor-Viziren och Musti blifvit afsatta.

De under Englands beskydd stående Joniska öarnes politiska tillstånd har äfven begynt blifva ganska oroligt, i anledning af en hop arresteringar, som skett. En Parlaments-ledamot (Flamburiari), en embetsman och flera hafva blifvit häktade på ön Zante, i anledning deraf (säges det), att flera bland öns första invånare undertecknat ett memorial till Konungen af England.

Portugal. Cortes hafva beslutit, att alla, som före Cortes's installering blifvit, för politiska tänkesätt och för sitt upförande, häktade eller förviste till någon viss ort, skola återfå friheten och alla medborgliga rättigheter, dock ej embeten. —

D. 5 April presenterade Sjö-Ministern hos Cortes den från Para ankomna deputation, hvilken intog sitt säte till vänster om Presidenten.

Regeringen har anbefallt Ministrarna att hos de Europeiska magterna tillkännagifva: att Portugals regering ogillar Österrikes förfarande mot Neapel. (Det berättas, att Portugal sjelft torde hafva ett likadant upförande att vänta från ett annat håll).

Neapel. Sicilien skall hafva underkastat sig Konungen. Hvad man på direct väg vet, är blott, att Erkebiskopen i Palermo, Cardinal Gravina, åtagit sig presidium i en temporär regerings-giunta. — I Neapel är på utländska tidningar lagd en så hög afgift, att den är detsamma som ett förbud.

Konungen skall i Florenz (som han lemnade d. 14 April) hafva, åt alla de särskilda deputationerna från sitt rike, gifvit de mest smickrande och bestämda försäkringar, att han vill införa ett parlament med två kamrar, beskattningsrätt, likhet inför lagen, rättighet för alla till hvarje embete och säkerhet för hvar och en att icke dragas undan sina naturliga domare.

Öfra Italien. Konung Victor Emanuel (hvars återkomst från Nizza väntades i medlet af April) skall vara mycket böjd att bereda sina stater en constitution, som torde blifva i likhet med Franska Chartan. — Fursten af Carignan kom till Florenz och måste bo på ett värdsbus i två dagar, innan Storhertigen, hans svärfader, gaf honom företräde. Vid hofvet emottogs han med största köld och Storhertigen talade vid bordet knappast tolf ord med honom.

Tyskland. Före Junii månads början tros den mot Italien gående Ryska armée under Yermolow icke kunna vara vid Laibach. Der hade Gen. Yermolow sjelf redan inträffat, heter det af d. 20. Nu berättas, att denna armée fått befallning att göra halt. Det förmodas, att den icke kommer att vidare framrycka, innan underhandlingarne med Franska och Engelska cabinetterne äro slutade, angående tiden och sättet för Neapels occupation af Österrikarne.

Södra Amerika. Från Washington berättas af d. 20 Mars, att i Mexico en ny resning uppstått af ganska allvarsam natur. Den ledes af en Montezumas afkomling och syftningen är sjelfständighet och representation af infödingar,

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.